

**Postanowienie z dnia 10 kwietnia 1997 r.
I PKN 112/97**

Wartość roszczenia o udzielenie urlopu wypoczynkowego wyznaczona jest przez wysokość wynagrodzenia urlopowego.

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Zbigniew Myszka, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 1997 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa Waldemara P. przeciwko Odzieżowej Spółdzielni Pracy "W." w W. o urlop wypoczynkowy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 13 lipca 1996 r. [...]

p o s t a n o w i ł :

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Waldemar P. wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 13 lipca 1996 r. [...], którym Sąd ten zmienił wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Wieluniu z dnia 20 sierpnia 1996 r. [...] Sąd Pracy zobowiązał pozwaną Odzieżową Spółdzielnię Pracy "W." w W. do udzielenia powodowi urlopu wypoczynkowego za 1996 rok w wymiarze 25 dni w terminie ustalonym przez strony, natomiast Sąd drugiej instancji zmieniając to rozstrzygnięcie oddalił powództwo. W pozwie powód domagał się zobowiązania Spółdzielni do udzielenia mu urlopu wypoczynkowego za rok 1996 w pełnym wymiarze, tj. 26 dni bez dzielenia go na części.

Wywołana jego powództwem sprawa jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 KPC (sprawa o roszczenie majątkowe - art. 393³ KPC) i stąd w kasacji powinna zostać wskazana wartość przedmiotu zaskarżenia, którego to wymagania kasacja powoda nie spełnia. Ważniejsze jest jednak to, że możliwa wartość przedmiotu zaskarżenia nie osiąga granicy wskazanej w art. 393 pkt 1 KPC, w myśl którego kasacja nie przysługuje w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych, a w sprawach gospodarczych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W istocie żądanie powoda, choć mowa w nim o udzieleniu urlopu bez dzielenia go na części, dotyczy przyznania mu urlopu w określonym wymiarze (26 dni). Urlop wypoczynkowy jest świadczeniem majątkowym, które polega na zwolnieniu pracownika z obowiązku wykonywania pracy w celu wypoczynku przy jednoczesnym zapewnieniu mu za ten czas wynagrodzenia (urlopowego). Obok elementu majątkowego ma on także pewne elementy (cele) pozamajątkowe, jednakże niezależnie od ich znaczenia dla teoretycznej charakterystyki urlopu wypoczynkowego

sprawa, której przedmiotem jest żądanie udzielenia urlopu, a także sposobu jego wykorzystania (by był to urlop nieprzerwany), jest bez wątpienia sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 KPC (sprawa o roszczenie majątkowe - art. 393³ KPC, sprawą majątkową - art. 19 § 2 KPC). Należy przyjąć, że wartość roszczenia o udzielenie urlopu wypoczynkowego wyznaczona jest przez wysokość wynagrodzenia urlopowego, za okres urlopu, którego pracownik dochodzi lub w związku, z którym domaga się on, by został on udzielony w określonym terminie bądź też, by udzielony został bez dzielenia go na części. Mając na względzie tę dyrektywę oraz uwzględniając długość urlopu wypoczynkowego, którego dotyczy powództwo oraz uzyskiwane przez niego zarobki (co wynika z danych zawartych w aktach sprawy), Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że możliwa (górna) wartość przedmiotu zaskarżenia kształtuje się poniżej pięciu tysięcy złotych. To zaś oznacza, że z mocy uregulowania art. 393 pkt 1 KPC kasacja w sprawie nie przysługuje.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁸ § 1 KPC w związku z art. 393 pkt 1 KPC postanowił jak w sentencji.

=====